

Petra Rafajová

Ježiš Kristus v praxi

Moje svedectvá o tom, ako živý Pán Ježiš koná v mojom živote...

1. Ježiš mi zmenil život
2. Moje začiatky s Pánom
3. Biela a čierna
4. Božia sláva v nás
5. Ako som pochopila, čo je to skutočné odpustenie
6. Škola hrou s Ježišom
7. Vždy čakať na Božiu odpoveď
8. Bohu nie je nič nemožné
9. Štátnica
10. Z KE do BB
11. Požehnanie na ranči

1 ::: Ježiš mi zmenil život

Chcela by som sa s vami podeliť o moje svedectvo ako Pán konal v mojom živote, ako som pochopila jeho lásku a ako ma vyviedol z problémov v ktorých som sa topila..

Žila som taký bežný tichý život, v ktorom som síce stále cítila, že mi niečo chýba, len som to nevedela pomenovať. Bol to taký zvláštny pocit, akoby som nebola nikde zaradená s prázdny, nevyplneným miestom vo svojom vnútri.

Pár rokov predtým ako si ma Pán našiel, som žila život, ktorý by sa dal prirovnať k telenovele. Samé klamstvá, intrigy, podvádzanie, smútok, nenávisť, žiarlivosť a tomu podobné. Všetko to začalo, keď som nastúpila na vysokú školu, kde som sa dostala do partie ľudí, s ktorými som sa ťahala dole. Najhoršie na tom bolo to, že som si myslela, že je to normálne. Začala som vzťah, ktorý bol nezdravý. Bol to vzťah so ženatým mužom, čo som zo začiatku nevedela. Keď som to zistila, myslela som si, že je to normálne, veď to robia všetci. Ale normálne to nebolo, lebo vznikol bludný trojuholník – ako sa v Biblii píše dom postavený na piesku. Po troch mesiacoch som zistila, že to som si len myslela, že ide o trojuholník. V skutočnosti to bol od začiatku štvoruholník – on, manželka, ja a ešte jedno dievča, s ktorým chodil už pár rokov.

Nemala som sily s tým niečo urobiť, keďže som už bola až po uši zaslepená bludnou láskou. Keď som na to prišla vo falošnej nádeji som si povedala, že keďže svoju ženu už nemiluje ako to prezentoval, priateľku má stále rád, len sa mi to asi bojí povedať, stiahnem sa a nechám ich, nebudem brániť láske. Nerobila som žiadne scény, v tichosti so zlomeným srdcom som sa stiahla. Po mesiaci, keď ma začal vyhľadávať, povedala som mu na čo som prišla, že viem, že má priateľku, začal ma ukecávať a presviedčať, že to bola blbosť, že urobil chybu, že si uvedomil, že ja som tá ktorú chce. Ja som mu uverila v slepej nádeji, že treba dať človeku

šancu k náprave, aby sa zmenil a opäť ho prijala za svojho priateľa. Prešla určitá doba a jeho priateľka ma začala atakovať a vyhľadávať, pretože sa o mne dozvedela a chcela so mnou o neho bojovať. Lenže ja som do boja nechcela ísť, tak som mu povedala, čo sa deje. Povedal mi, aby som si to nevšímala, že ona sa len nechce zmieriť s rozchodom, tak vystrája, a že je psychicky labilná, mám byť v tajnosti nič jej nemám hovoriť, aby si od žiaľu nesiahla na život.. No a ja som mu uverila a poslúchla ho. Číže štvoruholník po ošetroení pokračoval.

Neskôr sa do toho obula aj jeho manželka, ktorá vedela o vzťahu čo mal predtým, no o mne dovtedy nie. Všetko sa začalo stupňovať a rúcať. Prišli návaly klamstiev, podvodov, ohováranie, výsmech, hádky, žiarlivosť, škodoradosť.. V škole sa mi prestalo dariť, schudla som, nemohla som spať, na nič sa sústrediť, bola som vyčerpaná, kamarátky som zanedbávala, moja rodina bola nešťastná. Z každej strany ma to bilo. Najhoršie bolo, že som nevedela, že robím zle. Cítila som sa vinná, ale nevedela som za čo. Nevedela som, čo sa to deje, prečo sa to deje, čo mám robiť a už vôbec nie komu mám veriť. Každý tvrdil niečo iné a ja som vôbec nevedela, kde je pravda. Chcela som východisko, lenže nebola som schopná rozlíšiť ktoré. Bola som slabá, vysilená, prázdna a rozbitá. Vedela som, že nie je dobré byť so ženatým mužom, ale nevedela som prečo. Tento stav trval vyše roka a na mňa sa postupne nabaľoval hnev, žiarlivosť, nenávisť, neodpustenie, paranoja - podozrievanie. Dokázala som sa nahnevať na tú najmenšiu maličkosť. Počas dňa ma hocikedy zaliala úzkosť, strach, napätie a fantazijné procesy, že ma klamú, ohovárajú, podvádzajú, podozrievala som všetkých. Myslela som si, že sú proti mne, nikomu som neverila, ani sama sebe.

Raz som sa rozhodla urobiť radikálny krok – šla som na generálnu spoveď. Plakala som, vyznávala som môj život, povedala som všetko, ale ani tam som nenašla riešenie, že čo sa to vlastne deje a odpoveď na to čo mám robiť, aby som sa cítila lepšie. Vyrozpárala som sa, uľavilo sa mi, ale môj stav to zmenilo možno na chvíľu.. no a potom opäť mi bolo zle a stále horšie. Nedalo sa to zastaviť stále som padala nižšie a nižšie. Myslela som si, že sa zbláznim. Bola som posadnutá strachom a podozrievaním. Šlo to stále hlbšie a rapidne rýchlo... Dnes som rada, že to netrvalo dlhšie a viem aj čím to bolo ovplyvnené. Pretože kludne som tak mohla žiť aj roky. Ako dnes mnoho ľudí vo svete aj žije. Lenže za mnou stáli boží služobníci - ľudia, ktorí sa už v tom čase za mňa neustále modlili. Bola to moja rodina, moji priatelia a známi, ktorí vedeli čo mi je aj to ako mi pomôcť. No poznali aj moju tvrdohlavosť a tým pádom aj môj handicap pochopiť veci a dať si poradiť. Číže vedeli, že musím veci sama pochopiť, aby som im uverila a mohla sa zmeniť a ich modlitby to urýchlili. Keby ma nútili a neustále kontrolovali a naprávali, bolo by to ako trhať nedozreté jablko. Vo mne by vyvolali opačnú reakciu – zatvrdenie voči nim. Ja som potrebovala padnúť na samé dno ako márnوترatný syn a sama sa rozhodnúť a otočiť späť. Ako otec márnوترatného syna vedel, že syn nerobí dobre, keď odchádza, ale vedel aj to, že pre jeho tvrdohlavosť mu to nevyhovorí, kým na to sám nepríde. To neznamená, že ho nemal rád, ba práveže mal a každý deň ho čakal, modlil sa a veril, že syn sa raz vráti. Tak sa aj stalo. Vrátil sa premenený, pokorený už nie pyšný a tvrdohlavý ako som bola aj ja.

Jedného dňa, keď som zase raz sedela v slzách a zúfalstve na posteli, napadlo ma volať na Ježiša. Pamätám si ako som mu povedala, že už nechcem takto žiť, že sa cítim strašne a poprosila som ho, aby niečo urobil a bolo mi jedno, čo ma to bude stáť, skutočne som to srdcom prežila, bola som rozhodnutá zbalit sa a odísť hoci aj na kraj sveta. Na druhý deň, keď som vstala, pamätám si, mala som úžasný a neopísateľný pokoj a čokoľvek som robila vedela

som, čo je správne a čo nie, nič medzitým nebolo. Žiadna stredná cesta. Buď áno, alebo nie, toto je zlé a toto dobré. Aj keď som ešte robila niečo zle, hneď ma to usviedčalo a ja som postupne prišla na to, že to nepotrebujem a sama som vyselektovala zo svojho života zbytočnosti, čo ma ťažili. Dodnes mi to tak funguje. Dnes viem, že to bol Ježiš, ktorý ku mne hovoril prostredníctvom Ducha Svätého a ukazoval mi, čo môžem vylepšiť, čo ma obmedzuje a taktiež čo mi prospieva a pomáha. Zrazu som sa nebála, čo so mnou bude. Lebo som vedela, že je vo mne niečo alebo niekto kto ma vedie, napomína, ukazuje, ochraňuje... Moje vnútro sa zmenilo, moje srdce jasalo. Tá rozbitá popraskaná nádoba tisíckrát zlepená bola vymenená a naplnená Božou láskou agapé. A stačilo tak málo, volať k Ježišovi. A odovzdať sa mu so všetkým. Ježiš od nás nechce nič len to, aby sme šli za ním. On nás neskutočne miluje, veľmi miluje. A nič nenahradí jeho lásku k nám, žiaden pôžitok sveta, žiadna vec, žiaden človek. Takto som prijala Pána.

Ale nemyslite si, že to skončilo, práve naopak, môj život práve začal. Ten chorobný vzťah som ukončila a prišli útoky – sledovanie, vyhrážanie, fyzické a psychické nátlaky, zastrašovanie, ale ja som sa viac nebála a nedala sa tým ovplyvniť, pretože som vedela, že vo mne je silnejší. Uvedomila som si, že ak je Boh so mnou, tak aj keby celý svet bol proti mne, som silnejšia. Môj dom už stál na skale a tou skalou je Ježiš Kristus. Môj dom už neostal vyzametáný a prázdny, ale vyzametáný a plný Ježiša Krista. Už som to nebola len ja, ktorá som ako predtým konala vo vlastnej sile, ale už to bol Ježiš, ktorý konal prostredníctvom mňa. Ťahalo ma to viac a viac k Bohu, chcela som ho viac poznať, preto som začala čítať Bibliu, vyhľadávať spoločenstvá kresťanov, začala som sa modliť a môj život sa menil a stále sa mení... Pochopila som, že bez Ježiša som nič, len ako halúzka zmietaná vo vetre a nič sama vo vlastnej sile nezmôžem. Biblia je môj manuál na život, modlitba môj pokrm a spoločenstvo moja rodina. Za všetko ďakujem môjmu Pánovi Ježišovi Kristovi.

2 ::: Moje začiatky s Pánom

Chcela by som sa s vami podeliť o moje skúsenosti zažité v začiatkoch môjho kráčania s Pánom. Prvé mesiace po obrátení som bola ako v bavlnke. Nič mi nechýbalo, nič ma nevytáčalo, pripodobnila by som toto obdobie ku vznášaniu sa na obláčiku. Keďže mi nikto do toho nekecal, nemoralizoval ma, do ničoho nenútil, bola som šťastná, že ma Pán oslobodil od mojich problémov, starostí, skutočne sa akoby vymazal ten dlžobný úpis, ktorý som predtým mala a jednoducho sama som pociťovala potrebu ísť viac a viac za Ním.

Po mojich zlých skúsenostiach som už vedela, že jedine On mi môže vo všetkom pomôcť a riskovať vo vlastnej sile som už naozaj nechcela!! Naplno som sa odovzdala Ježišovi, nechala som ho, aby ma pretváral. Jednoducho som mu to dovolila. A on to aj začal robiť. Čítala som Bibliu, modlila sa, a chodila na kresťanské akcie. Jednoducho učila som sa, skúmala som, pozorovala a hľadala vo všetkom to dobré.. Veľa veciam som niekedy nerozumela, ale to ma neodradilo, brala som to ako rast. Našťastie ma nikto nepoučal, čo mám a nemám robiť – príkazy, zákazy, toto smieš, toto nesmieš. Ani som nemala žiadne očakávania od ľudí, keďže v živote ma už dosť sklamali.

Spoliehať sa na ľudí viac ako na Boha, to je ako stavať si vzdušné zámky alebo chodiť s rozbuškou vo vrecku. Neviete, kedy to rachne, kedy sa to rozplynie. Ja som sa zamerala čisto na Ježiša, pretože On je ten, ktorý mi odpustil hriechy. On za mňa zomrel. On sa predo

mňa postavil a vyhladil chodníky! No a tým, že som sa na Neho zamerala, bola som v správnom čase na správnom mieste, stretla som správnych ľudí, počula tie správne slová. Postupne to všetko šlo v takej slobode, nič nebolo nasilu... A mne sa to veľmi páčilo.

Pán od nás nič nechce, On chce len, aby sme išli za ním, aby sa o nás mohol starať ako pastier o svoje ovečky. A ja som bola taká rada, že mám svojho pastiera. No a počas tohto obdobia som sa hojila z minulosti. Bolo to také obdobie ako keby ste mali nohu v sádre – už by Vás nič nebolelo, ale mali by ste barle a boli imobilnejší. No a všetci doma čo vás milujú, by vás obskakovali, pomáhali vám, venovali by vám zvýšenú pozornosť, viac lásky, viac pochopenia, nakúpili vám, uvarili vám, upratali, všetko donesli a tak ďalej... No lenže po nejakej dobe by to prišlo. Dali by ste sáдру dole, barle odložili a začali cvičiť, aby noha čím skôr zosilnela a mohla normálne fungovať. Ale to chce určitý čas a námahu. Je to proces.

No a toto sa mi stalo. Po niekoľkých mesiacoch po mojom obrátení mi Pán ukázal, že ja tie 'barle' už nepotrebujem, že to zvládnem aj bez nich, len musím cvičiť. Cvičiť môj kresťansko-duchovný život. A pre mňa to bol trochu šok. Najprv som si povedala nieeee, ja chcem mať svoje barličky a chcem si ďalej ležať na obláčiku. Takto to ale nefunguje. Lebo ako rastieme duchovne, tak Boh nám dáva svetlo. Jednoducho mliečna a pevná strava. Je to určitá postupnosť. Lebo kebyže necháme dieťa iba na mlieku, tak by zakrpatelo a zahynulo. Taktiež aj napríklad tú nohu v sádre keby sme nechali - postupne by atrofovala a stratila svoju funkciu. Aj v kresťanstve to takto funguje.. Keď sa človek rozhodne ísť za Ježišom, je zapálený a chce byť stále viac ako som chcela ja, a musí preto aj niečo robiť. Jednoducho nie zakrpatieť a ostať vlažný.. Tak som sa v tej mojej slobode naučila tento nový rozmer, veď nakoniec som to aj sama chcela a prosila Boha o to, aby ma postupne pretváral a ukazoval mi, čo chce, aby som robila..

A zistila som to tak, že Pán mi poslal do cesty jednu pani, odomňa staršiu asi o desať rokov. Poznala som ju dlhšie, ale zrazu som intenzívne pociťovala silný impulz, že sa jej mám priblížiť, že jej mám niečo odovzdať, alebo ona mne, ale nevedela som čo, ani kto komu. Bol to taký intenzívny pocit, ktorý ma neskutočne vyrušoval vždy, keď som bola v jej prítomnosti. Nevedela som, čo sa to deje, myslela som si, že mi asi šiblo. Nepočula som žiadne hlasy, že urob toto alebo tamto, len ten stále pretrvávajúci silný pocit... Bránila som sa tomu, bojovala som s tým, stále ma to vyrušovalo, až tak, že sa mi miestami nedalo nič iné robiť. Nemala som na to nervy, vravím si Pane, prosím pomôž mi, lebo asi mi preskakuje. Skúsím sa jej aspoň prihovoriť, veď za to nič nedám, ale ak sa strápnim, potom to prosím nejako urovnaj, aby som sa nemusela hanbiť. Tak s malou dušičkou som sa s ňou začala rozprávať. Len tak, že ako sa má, čo má nové a zrazu prišla téma a ona sa rozplakala a povedala, že ju opustil manžel, že nevie čo má robiť. No a ja som nevedela, čo na to povedať, nikdy som nič také neriešila, nemala som skúsenosti. Tak mi napadlo, že sa jej opýtam, či je veriaca a ona, že áno a plakala ešte viac.

A vtedy mi to došlo. Pán tým, že ma oslobodil od mojich problémov, zhodil mi z pliec ten môj minulosťou preťažný batoh, chcel, aby som aj jej ukázala cestu, že sa to dá, že Ježiš nemá problém aj ju odľahčiť od jej problémov. Ďalej sme sa rozprávali, a keďže som nevedela, čo mám hovoriť tak mi napadlo – dnes viem, že to mi Pán dal na jazyk - povedať jej o Ježišovi, čo pre mňa urobil, ako mi pomohol. A ona mi potom povedala, že neuverím, ale že ona sa už pár dní modlí za to, aby jej Boh dal do cesty nejakého človeka, čo by jej pomohol. Neverila

som, čo počujem, cítila som úžasnú radosť. Obe sme ucítili neskutočnú silu, neopísateľnú lásku, také naplnenie. Bol to úžasný pocit. A pre mňa obrovská skúsenosť. Slzy mi vošli do očí pri pomyslení, že by som na ten Boží impulz nezareagovala, a tým pádom zabila možnosť hovoriť o Ježišovi, ktorý mi toľko dobra v živote urobil. Dnes viem, že viera je rast a skúsenosťami sa človek učí, a keď sme naozaj otvorení pre Ježiša, On nemá problém cez nás konať.

Doteraz sa s tou pani stretávam, sme dobré kamošky. Je šťastná a spokojná, že spoznala živého Ježiša a často spomíname, ako Ježiš konal a stále koná v našich životoch, a že len jemu ďakuje, že ju vtedy vyslyšal, a že neskončila na antidepresívach a alkohole ako plánovala...

3 ::: Biela a čierna

Nikdy som vieru nejako neprežívala, ani moja rodina nie. Bola som katolíčkou pokrstenou ako bábätko, neskôr som absolvovala sväté prijímanie a birmovku. Ale Pán Ježiš v mojom srdci nebol.

Po mojom obrátení som cítila potrebu ísť viac a viac za Pánom Ježišom, vnímala som ako ma to za ním ťahá. Veď On bol ten, kto ma vyslobodil, kto mi pomohol, keď som volala o pomoc.

Prirodzene, keďže som nevedela, kde mám hľadať, povedala som si, že obehnem kostoly a rozhodnem sa, ktorý bude ten môj, do ktorého budem chodiť, aby som nependlovala hore-dole, ale našla si svoje duchovné zázemie. - Tak som to cítila, chcela som mať nejaké kresťanské zázemie. Našla som jeden kostol, kde boli krásne kázne podložené Božím slovom – Bibliou, ktorá sa tam rozoberala, až mi to prišlo divné, lebo v žiadnom kostole predtým som to tak do praxe vysvetlené nikdy nepočula.

Farár dosť tvrdo rozoberal určité úseky z Písma, normálne bolo vidieť, ako boli ľudia usviedčaní Duchom Božím a ja taktiež. Páčilo sa mi to, lebo to nebola obyčajná suchá omša, ale malo to švih. Raz bol rozoberaný žalm, na základe ktorého sa hovorilo, aby ľudia neboli dvojtvárni – farár vysvetľoval, že je to ako byť polovičný srdcom, ani čierny ani biely, ale šedý, taká zlatá stredná cesta, vlažnovstvo - Laodicea. Hovoril mnoho príkladov a svedectiev, ktoré ma v mnohom usvedčili. Počula som pár právd, ktoré mi na to obdobie veľmi pomohli a dodnes si ich pamätám.

Mala som kamaráta tradične veriaceho – bolo to skôr náboženstvo a nie kresťanstvo, samé príkazy zákazy, toto smieš, toto nesmieš, totálna nesloboda, modloslužba a skutkárčenie. Často sme sa rozprávali ako veriaci. Jemu sa páčilo, že mám rada Bibliu a aké pravdy tam sú a svedectvá, ktoré som mu hovorila... Raz, keď som mu hovorila, aký je Pán Ježiš Kristus úžasný, nevydržal to a povedal mi ako môžem byť taká čierna alebo biela, že či nič medzitým nie je, povedal, že by som mala aj rozum trochu zapájať, nie len Ježiša všade pchať. Trochu ma to prekvapilo, nečakala som to od "veriaceho" človeka. Na druhej strane som sa potešila, lebo presne to farár vysvetľoval v žalme a tak som mu o tej kázni povedala. A on zbledol a zahanbil sa. Vtedy som pochopila, že dôležitejšie pre neho bolo to, čo hovorí farár a nie Pán Ježiš.

Šla som za tým farárom a povedala mu to, lebo som chcela vedieť, ako to v skutočnosti je. Povedala som mu, aj mnoho iných vecí - ako som sa znovuzrodila a čo ma Pán učí a čo pre mňa robí. On na mňa s nadšením pozeral a povedal mi, že pozná málo kresťanov, ktorí prežili znovuzrodenie. Mne to nesesedelo, lebo som ich na tú dobu poznala už viac. Farár sa ma spýtal či nechcem ísť za mníšku, zasmiala som sa a vravím nie. Ja chcem mať rodinu a deti a v nej Pána Ježiša Krista na prvom mieste, môjho manžela ako hlavu rodiny a jeho vodcom bude Pán Ježiš Kristus. Pomáhať ľuďom a nasmerovať ich na tú správnu cestu, na Ježiša Krista, pretože, ako aj mne pomohol, každému môže. On na mňa s nadšením a údivom pozeral. Nevedela som, čo si mám myslieť. Povedala so mu zopár skúseností s Pánom Ježišom ako sme vyhrali duchovné boje, modlitby za kamarátky, ktoré spoznali Pána Ježiša, keď som im o Ňom hovorila živé svedectvá... a vtedy mi povedal, že to je krásne, že aj on by chcel mať viac času na ovečky, čo sa stratili, že aspoň toľko ako mám ja. Vravím, ale môžete. Zakrútil hlavou, že nie. Zveril sa mi so zopár vecami, pre ktoré som pochopila, že nemôže.

Trochu ma to zarazilo a zosmutnela som, lebo mi ho prišlo ľúto. Ďalej som ale chodila do toho kostola. Čítala som viac Písmo, modlila sa a počúvala chvály. Postupne sa mi začali veci odkrývať a videla som aj to, čo predtým nie, rástla som. Postupne mi tie kázne prestali stačiť a túžila som spoznávať viac. Neskôr som pochopila, že ten farár skutočne nemohol robiť viac. Biblia mi to jasne ukázala.

Viera je rast. A jasom rástla, ako apoštol Pavol hovorí o miečnej a pevnej strave. Kázne boli krásne, ale ostatné veci, ktoré som si postupne všimla, s tými som sa nevedela stotožniť. Piata kniha Mojžišova = Deuteronomium, 5 kapitola, to mi nejak nesesedelo, keď som to porovnala s realitou. A bolo toho postupne viac. Prestala som tam chodiť. A zanedlho mi Pán poslal do cesty prebudených kresťanov, mojich súrodencov v Ježišovi. Páčilo sa mi na nich, že skutočne žijú s pánom Ježišom a ovocie ich života o tom svedčilo a stále svedčí. Nebola to iba prázdna viera založená na rituáloch a mŕtvych obradoch a skutkoch, ale život podľa Ježiša Krista tak ako hovorí Biblia – Božie slovo.

Keď som s odstupom času išla do toho kostola na jeho kázeň, už to nebolo ono. Možno ja som bola už inde alebo on, alebo obidvaja. Každý má slobodnú voľbu sa rozhodnúť akého Boha chce mať na prvom mieste a za akým Bohom chce ísť a podľa toho prichádzajú aj následky. Ja som vsadila na Ježiša Krista. Modlím sa za toho farára, pomohol mi prejsť určitú etapu života, ale ďalej už nemohol ísť. Túžim, aby tento farár mal viac času na Pána Ježiša a osobný vzťah s ním, aby viac spoznal Pravdu, lebo jedine Ona ho môže vyslobodiť z jeho trápení. Tá Pravda je Ježiš Kristus. Možno sa to zdá zvláštne, že duchovný vodca a málo času na Ježiša, ale žiaľ častokrát to tak býva. To je jedno o akú cirkev ide, ale stáva sa to často.

Spoznala som viac farárov, pastorov a duchovných vodcov, každý mi niečo do života dal, nehovorím, že nie, ale časom som zistila, že žiaden človek, či už je to kazateľ alebo farár, taká denominácia alebo onaká, mi nemôže dať to, čo Pan Ježiš Kristus. Môžu do určitej miery nasmerovať, naviesť, ale to je všetko. Žiaden človek nenahradí Ježiša Krista a Božie slovo, ktoré je pravdivé a živé. Som rada, keď mi ľudia poradia a navedú ma na správnu cestu a ešte radšej keď mi to Biblia potvrdí. Preto stále hovorím, že treba čítať Bibliu. Pretože, keď poznáme Bibliu a sme napojení na živého Ježiša Krista, ktorý nám cez Ducha Svätého odkrýva veci, nemôže sa nám stať, že zhltneme hocičo len preto, že to povedal nejaký náboženský funkcionár. Jasné, že keď Bibliu nečítame, potom ju ani nepoznáme a zhltneme

kadejaké ušiam lahodne poukladané slová do viet. A potom sme sklamaní a možno časom aj odradení, keď to nefunguje a náš život sa uberá kdesi inde a nakoniec obviníme Boha a satan dosiahol presne to, čo chcel. Satan má svoje overené taktiky, ktoré po stáročia používa - spochybniť, odradiť, rozdeliť. Infiltruje sa do cirkvi a sa snaží sa ju rozdeľovať. Potom vznikajú nezhody, hádky a častokrát to začína práve porovnávaním.

Ja som vďaka Pánovi Ježišovi Kristovi prišla na to, že keď človek spozná skutočného Boha, prestane boj o to, ktorá cirkev je tá pravá.

4 ::: Božia sláva v nás

Počas štúdia som mala brigádu v posilňovni, kde som pracovala za pultom a dávala kľúče, predávala za kasou vstupy ľuďom, ktorí chodili cvičiť, miešala kokteily a popritom som mala veľa času na čítanie a učenie sa do školy. Bol tam celkovo pokoj, čiže sa to v pohode dalo stíhať.. Robila som tam dva roky, z toho jeden rok už ako znovuzrodená kresťanka. Ľudia ma poznali, s niektorými som si aj tykala. Boli na mňa zvyknutí, sem-tam sme prehodili pár slov.

Keď som sa obrátila, čítavala som si tam aj Bibliu a modlila sa. Nebolo to vidieť, lebo to bolo za pultom. Po nejakej dobe sa ma ľudia, ktorí boli pravidelní zákazníci, často tam chodievali cvičiť, čiže ma už za ten rok poznali, začali pýtať pre mňa neobvyklé veci. Bolo to takto. Napríklad: išiel človečik cvičiť, prešiel okolo pultu, za ktorým som sedela, zastavil sa na chvíľu pri mne a hovorí mi: „Slečna vy ste nejaká iná, máte nový účes alebo zmenenú farbu vlasov?“ Pozerám na neho v nemom úžase, že čo sa to pýta a prekvapená odpovedám, že nie, žiadna taká zmena. Potom išiel ďalší a pýta sa ma: „Peťka, si dáka iná, čo si nejak inak namaľovaná alebo ostrihaná?“ Vravím, že nie, sedím tu ako vždy, učím sa do školy a som upravená ako vždy. Dokonca niektorí hovorili, že „svietim“ alebo „žiarim.“ Nerozumela som tomu. No a keď sa to za poslednú dobu zopakovalo viackrát a počula som podobné pokusy a dohady o mne od viacerých od seba nezávislých ľudí, samu ma to začalo zaujímať, že čo sa so mnou deje, keď mi toľko ľudí nezávisle od seba stále niečo také vraví.. Pozerám do zrkadla skúmam, že čo to má byť, ale na nič som neprišla. Opakovalo sa to tak často, že som si to už prestala všímať. Vravím si, všetko má svoj čas a každé počínanie pod nebom má svoju chvíľu, preto ak to mám zistiť, Pán sa postará o to, aby som prišla na to, prečo mi to tí ľudia hovoria.

No a presne tak sa aj stalo. Môj dobrý kamarát a brat v Ježišovi raz na jednej kresťanskej skupinke rozprával príklad o tom, prečo sa svätcom kreslila na obrazoch svätožiara. Hovoril, že to bola obrazne vystihnutá Božia sláva, ktorou boli naplnení, keďže boli v častom spojení s Bohom. Neskôr som počula kázeň jedného pastora ako vysvetľoval príbeh Mojžiša, na hore Sinaj, kde sa Mojžiš postil 40 dní kedy nejedol, nepil a ani mu to nechýbalo, keďže bol v tak blízkej prítomnosti s Bohom tak blízko pri zdroji nekonečnej sily, lásky a energie. Preto nebol skleslý, unavený a slabý, ale živý, energický a vitálny. A keď sa potom vrátil aj s kamennými doskami, na ktorých boli Božie prikázania, tak mu svietila tvár, že si musel dať závoj, aby sa naň izraelský národ mohol pozeráť. Pastor hovoril, že aj kresťania, ktorí sú v spojení s Bohom, s Ježišom Kristom, sa často odlišujú od neveriacich ľudí. Pretože z nich vyžaruje Božia sláva, Pánova Ježišova láska a pokoj, ktorý prevyšuje ľudský rozum. Potom som kdesi čítala nejakú štatistiku o tom, že kresťania bývajú menej často chorí, viac sa dožívajú a sú krajší a pôsobia dokonca mladšie. Tak mi to prišlo trochu smiešne, ale bola to pravda. Začala som si to na ľuďoch všímať a usúdila som, že áno, že je to tak. Dokonca aj mne začali tipovať o 5-6

rokov menej, čo sa mi zdal už extrém, ale bolo tak. Keď som bola mladšia a neveriaca, tipovali mi zhruba o päť rokov viac a teraz, keď žijem s Ježišom, mi tipujú zase menej. Niekedy sa na tom ozaj dobre pobavím..

Život s Pánom Ježišom je zábavný, nie je vôbec nudný, práve naopak, prináša samé prekvapenia. Toľko radostí a víťazstiev v duchovných bojoch, že sa mi už nedá o tom pochybovať. Ďakujem Ježišovi Kristovi a chválím ho za to, že sa mi dal poznať, stále je pri mne a pomáha mi. Ďakujem mu za ľudí a Božiu rodinku, ktorú mi dal a za všetky veci, ktoré na tomto svete mám od Neho prepožičané z Jeho veľkej lásky a milosti. :)

5 ::: Ako som pochopila, čo je to skutočné odpustenie

Skutočné odpustenie nie je: „už sa nehnevám, zabudol som“. A keď mi ten človek znovu nejako ublíži mu poviem: „ved' ty si mi vlastne stále ubližoval“. Skutočné odpustenie je to, keď mi človek znovu svojim správaním pripomenie niečo zlé z minulosti a beriem to, ako keby to urobil prvýkrát...

Brigádovala som v jednej firme, kde nás bolo zopár brigádnikov a zamestnancov. Nebola to veľká firma, ale zato šikovná. Keďže práca sa stále kopila, vznikali tlaky, nezhody a tým aj silné negácie, čoho sa veľmi rád chytá satan. Práce bolo veľa, času málo, stav zamestnancov a plat sa tiež nezvyšoval. Vznikali tlaky zo strany šéfov.

Veľa práce a málo pochopenia, nátlaky – robiť, robiť, viac a rýchlejšie. Lenže to sa nedalo, lebo človek nie je robot. No presne tak sme sa cítili, ako roboti. Začali sme byť nervózni, tým pádom viac sa mýliť, menej sústrediť. Tá dusná atmosféra v kancelárii sa dala krájať. Naša šéfka bola na nás prísnejšia a nahnevaná.

Keď norma dávno presahovala hranice, rozmyšľala som, že odtiaľ odídem. Zverila som sa s týmto problémom môjmu dobrému kamarátovi, kresťanskému poradcovi a bratovi v Ježišovi, Stanovi, ktorý mi zvestoval evanjelium spôsobom, ktorému som rozumela. Spýtal sa ma, či čítam Bibliu, vravím: „Jasné“. A poukázal mi na **verš z Matúšovho evanjelia, na 5-tu kapitolu a 44-tý verš**. A odporúčil mi, aby som ho uplatnila v tejto veci, v tomto mojom probléme, do tejto mojej situácie, do praxe. Hovorím mu: „Ved' ten veš poznám, ale ako ho mám uplatniť?“

A on mi odpovedal: „Pozri sa, ako sa Ježiš v Biblii tomu venuje a kde až zachádza.“ Myslel tým: „Ale ja vám hovorím, **milujte svojich nepriateľov, dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú..**“ Dobrorečiť je žehnať, On hovorí, že ľuďom, ktorí ti prajú zle, ktorí ťa preklínajú alebo akokoľvek ti škodia alebo ti niečo na nich vadí, ty naopak im žehnaj a miluj ich. Milovať nepriateľa je mať k nemu pozitívny vzťah za akýchkoľvek okolností. „**Činite dobre tým, ktorí vás nenávidia**“ - Ježiš Kristus hovorí o aktivite, takže ty, ak máš možnosť, rob ešte dobré skutky, čiň dobre tým ľuďom, no a **modli sa za tých, ktorí ťa potupujú a prenasledujú**.

Biblický pojem odpustenia nie je len: „už som zabudol, už sa nehnevám“, ale biblický pojem odpustenia, aby sme skutočne boli zbavení toho démona neodpustenia je ako nám hovorí Ježiš v tom verši. Lebo je veľa ľudí, ktorí povedia, že odpustili a potom, keď im ten človek znovu ublíži, opäť sa im pripomenie aj to predošlé, tak že sa to vráti naspäť. Teda to nebolo

skutočné odpustenie, ale keby sme odpustili spôsobom ako hovorí Ježiš, milujte nepriateľa..., tak jednoducho to už je navždy odpustené, už sa to nevráti, lebo k tomu človeku už máme pozitívny vzťah.

Lebo tým, že sa za toho človeka modlím, tak vlastne modlitbou vnášam na neho Božieho ducha, a tým že je na ňom prítomnosť Božia, tak ten človek už prestáva robiť zlo. Umŕtvujem v ňom to zlo. Ja jednou ranou zabíjam 2 muchy, zároveň ja sa chránim a aj v tom nepriateľovi uhasím to zlo. Takýmto spôsobom sa dá nielen brániť, ale zároveň aj toho človeka zastaviť, aby nepokračoval v tom zle. A nielen voči mne, ale aj voči iným ľuďom, lebo ja ho vlastne tými modlitbami postupne otáčam na Božiu vieru k Ježišovi Kristovi.

Tieto slová mnou poriadne zatriasli, lebo sa dotkli môjho ega. Hovorím: „Čooooo?“ V žiadnom prípade sa nebudem modliť za osobu, čo mi ničí život a dostáva ma do úzkych a ešte ma aj ohovára. V žiadnom prípade to neurobím, ten verš by mali z Biblie odstrániť. Stano mi odpovedal niečo v tom zmysle, aby som sa nepozerala na okolnosti, ktoré sa dejú okolo mňa, ani na to, čo cítim vo svojom vnútri, aby som sa pozerala na to, čo Ježiš hovorí, že je dôležité, lebo práve týmto veršom nám ukázal veľký princíp.

Nahnevaná a svojho ega dotknutá som to nechala tak. Lenže netrvalo dlho a začalo ma obviňovať svedomie. Prečo zavrhum radu bez toho, aby som to vyskúšala? Hovorím si: „Áno, toto sa nedá vydržať, skúsím to!!“ Začala som sa za mojich šéfovcov modliť. Tie slová, ktoré zo mňa vychádzali, ach to ste mali počuť, zo začiatku sa mi ani nedali vysloviť, akoby mi krútilo hlasivkami, čo moja hrdosť alebo ego nechcelo dovoliť vysloviť modlitbu za niekoho pre mňa nepríjemného. Ale postupne mi to išlo lepšie a lepšie. Aj v práci som sa modlila a obzvlášť, keď prišla nervozita alebo úzkosť. A keď šéfka mala zlú náladu, nevšímala som si to, ďalej som si robila svoje a nenechala sa tým rozladiť a práve naopak v modlitbe som jej žehnala, veď Ježiš hovorí dobrorečte im... Zo začiatku to všetko bolo pre mňa zložité, ale postupne som si zvykla. Po nejakej dobe sa naše vzťahy vylepšili. A keďže som sa zbytočne nestresovala, aj práca mi išla lepšie. Dostala som zvýšenie platu a to jediná zo všetkých, čo tam robili a taktiež jediná som prestala byť terčom útoku šéfkyných nálad. Keď sa ma kolegovia pýtali, ako je to možné povedala som im: „ **Mat 5,44** “... Moje pracovné vzťahy sa zlepšili a taktiež aj medziľudské.

Uvedomila som si, že držať v sebe neodpustenie je ako mať v srdci nejakú tmavú usadeninu, ktorá nám bráni prijať Božie odpustenie. A tým aj požehnanie, keďže tam dobrovoľne chceme držať neodpustenie potom sa nám tam zjednodušene povedané “nezmestí” to požehnanie. Biblia nám ponúka pomôcku, ktorá funguje, je ňou už spomínaný Matúš 5, 44. Skutočne odpustíme, keď sa naučíme to, čo nám odporúča Ježiš, milovať svojich nepriateľov... Už chápem, prečo niektorí hovoria, že je to kľúčový verš. Vyskúšala som si to v praxi. Útoky sú, boli a budú, a ja som šťastná, že poznám na ne riešenie, a keď si uvedomím, ako sa v Efežanoch píše, že nebojujeme proti telu a krvi, čiže proti človeku, ale proti démonickým silám, čiže proti tomu, čo toho človeka ovláda, tak mi to pomôže si uvedomiť, že ten človek mi vlastne neublížil, ale to zlo, čo ho ovláda mi ublížilo a tak sa mi potom aj ľahšie na toho človeka pozerá a modlí za neho a rýchlejšie sa ho dokážem naučiť milovať a odpustiť mu, tak ako hovorí Pán Ježiš Kristus.

Viem, že Božie slovo funguje a je pravdivé. Boh ručí za to, čo hovorí, ale nie za to ako to my pochopíme.

6 ::: Škola hrou s Ježišom

V skúškovom období na vysokej škole som sa viac modlila za školu, skúšky a skúšajúcich. Škola na ktorú som chodila, veterinárna medicína, nebola najjednoduchšia. Takže vždy a obzvlášť počas skúškového obdobia som musela naplno zarezávať a učiť sa. Vtedy som často poprosila skupinkáčov, moju Božiu rodinku, súrodencov v Pánovi, aby sa za mňa modlili ešte viac ako obvykle, lebo som kvôli tým skúškam pociťovala väčšie rozptýlenie a menej som bola sústredená na Pána ako som bola zvyknutá. Preto sa za mňa viac modlili. Niežeby sa mi nechcelo ísť za Pánom Ježišom, ale jednoducho som bola oslabenejšia tými skúškami v škole a tak ma skupinkáči práve vtedy viac držali na modlitbách. Veľmi mi to pomáhalo.

Mala som skúšku, kde skúšajúca bola staršia pani dosť povahovo labilná – výbušná. Rozdala nám otázky a my sme sa pripravovali. Jedného spolužiaka medzitým začala skúšať. Zo začiatku veselo odpovedal no potom chvíľu na niečom zaváhal, lebo to dobre nevedel. Nebol si tým istý a ju to veľmi nahnevalo a začala po ňom kričať. Ja som stála trochu ďalej spolu s ostatnými spolužiakmi a ticho čakala kedy prídem na rad. Keď som videla ako prehnane a vyčítavo po ňom kričí, začala som sa v Duchu, nie nahlas za to všetko modliť. V tom sa tá skúšajúca na mňa otočila a začala po mne kričať a soptiť, nie ona, ale ten “rohatý”=satan alebo možno nejaký jeho kumpán - démoník, ktorý zrejme zacítil silu modlitby. Potešilo ma to, lebo som vedela o čo tu ide a ešte viac som sa začala modliť a žehnať jej. Nenechám sa predsa zastrašiť a tým odradiť a len tak lacno prehrať duchovný boj, keď viem, že nebojujeme proti telu a krvi...

Keď som prišla na rad ja, ešte som nestihla ani ústa k mojej téme, ktorú som si vytiahla otvoriť a táto skúšajúca sa mi začala nervózne stále so zvýšeným hlasom vyhrážať, že ak to nepoviem správne tak ma vyhodí, ak to neurobím správne, tak ma vyhodí a vopred takéto neustále odradzovačky a zastrašovačky. Nevšímala som si to, lebo som presne vedela o čo ide. Vtedy som si naozaj poriadne na vlastnej koži uvedomila, že satan, keď tuší, čo robíme, že sa v tom probléme, ktorý okolo nás momentálne je, pozeráme na Ježiša a nie na rozbúrené more, ktoré on - satan rozbúril, tak zúri. A používa si na to ľudí, ktorí mu to dovoľia. Ja som si pomyslela, že Boh má posledné slovo, lebo boj bol už vyhratý na kríži Golgote a nenechala sa zastrašiť.

Tú skúšku som urobila nad očakávania. A vďaka Ježišovi som mohla aj iných spolužiakov povzbudzovať v Ježišovi, konkrétne na tejto mojej osobnej skúsenosti v duchovnom boji. Netreba sa nechať odradiť prvotným neúspechom. Dajú sa veci vyriešiť cez Ježiša Krista. Satan sa bojí Ježiša Krista, pretože ho porazil a preto, keď si ho nevšímame a práve naopak ešte viac ideme v tom probléme za Pánom Ježišom, rezignuje.

A takéto podobné skúsenosti s rôznou intenzitou sa mi počas štúdia stávali viackrát. Lenže vždy mi to prišlo smiešne, lebo som presne vedela, čo sa deje a ako to riešiť. No a potom s tým ten “rohatý” už aj prestal. Asi ho to prestalo baviť, keď videl, že na to reagujem inak ako by chcel..

Raz ma skúšal taký milý docent, ktorý bol fajn pedagóg. Vytiahla som si otázku a šla si ju ako to bolo u nás zvykom pripraviť na papier a potom odpovedať. Za pár minút som si napísala krátku osnovu, pár záchytných bodov a šla odpovedať. Tento skúšajúci ma hneď v úvode

zastavil a začal si ma vážne doberať na nepodstatnom slovíčku, ktoré som povedala ešte pred mojou odpoveďou pri vstupe do skúšobnej miestnosti. Vadilo mu, že som na znak jeho otázky, už neviem aká to bola, ale s mojou skúšobnou otázkou nijako nesúvisela, namiesto odpovede slovíčkom ÁNO, len zamávala hlavou hore-dole. Chvíľu mi trvalo, kým som pochopila, o čom mi hovorí a čo odomňa chce, lebo som už bola naladená na inej vlne, sústredená zodpovedať skúšobnú otázku, ktorú som si vytiahla. Aj spolužiaci, ktorí v tej miestnosti boli a pripravovali si na papier svoje skúšobné otázky sa čudovali, že rieši pre momentálnu situáciu celkom odlišnú vec. Trochu ma to rozladilo a prišli kadejaké myšlienky, ale rýchlo som si uvedomila, ktorá bije, že to ma zas len ten "rohatý" chce zastrašiť a odradiť, aby som sa zasekla a možno zložila otázku, ktorú som pritom vedela, čo by ma neskôr mrzelo. Tak som sa v Duchu pomodlila a povedala si, že budem ako Daniel v jame levovej, ktorý sa nesústredil na tie levy, ale na Pána a takisto aj traja mládenci v ohnivej peci a ani plameň sa ich nedotkol... Povedala som si, že som sem prišla s Ježišom, za mnou stojí armáda modlitebníkov a takisto aj odídem s Ježišom, nech sa udeje čokoľvek. Prestala som si všímať všetky okolnosti a kľudne som napriek ďalším vyrývačným pripomienkam zo strany skúšajúceho zodpovedala moju otázku.

Táto skúška pozostávala z dvoch častí. Najprv z praktickej a potom tí, ktorí ňou prešli šli na ústnu=druhá časť skúšky. Praktickou skúškou som napriek všetkému čo sa dialo prešla. Zodpovedala som všetko, čo bolo treba, no skúšajúci sa na mňa stále krivo pozerol kvôli tomu nedorozumeniu, ktoré vzniklo a povedal mi, že sa za hodinu, keď doskúša ostatných, stretneme na druhej polovici skúšky spolu ostatnými a potom sa uvidí ako to celé dopadne.. S prirodzeným úsmevom som mu poďakovala a vyšla z miestnosti. Na chodbe ma odchytila spolužiačka, ktorá sa ma vystrašene pýtala, že čo to bol za výstup toho skúšajúceho. Tak som jej vysvetlila ako funguje duchovný boj. Povedala som jej, že ja sa na skúšky okrem učenia aj modlitebne s Pánom Ježišom pripravujem a satanovi sa to samozrejme nepáči, a preto niekedy vystrája a snaží sa spochybniť to, čo náš Pán Ježiš Kristus zaslúbil, ale keď sa nedáme, Pán Ježiš vždy prináša víťazstvo. Dôležité je to správne rozpoznať, preto čítam Bibliu a Ježišove odporúčania v nej.. Pre mňa je to v podstate ešte väčšia výzva, keď vidím ako sa satan márne snaží, lebo tým sa len prezrádza a vtedy viem, že to čo robím je správne. Lebo myslím si, že keby som nerobila správnu vec, tak sa toľko nesnaží. A to ma potom ešte viac podnecuje ísť za Pánom Ježišom a spoznávať Ho.

Medzitým som sa ešte viac modlila a aj rozposlala sms-ky modlitebníkom, že aká vec sa mi stala, aby sme to ešte viac modlitebne podchytili. Keď prišla druhá časť skúšky, bola som tretia v poradí. Prvých dvoch celkom dobrých študentov už skúšal a dosť často ich prerušoval a krútil na rôznych veciach. Skúšku urobili, ale dal im z môjho pohľadu dosť slabé známky. Vravím si, tak keď týmto takým vynikajúcim študentom dal také slabé známky to už ako má človek odpovedať, aby mu dal lepšiu známku?? Myslím si, že to bolo nespravodlivé, lebo naozaj dosť dobre odpovedali.

Stále som sa modlila a ukludňovala v Ježišovi. Veď večný život mám, tak čo mi hrozí. Čo mi urobí človek. Boh má posledné slovo! Potom som prišla na rad ja a začala odpovedať. Skúšajúci ma pozorne bez prerušovania počúval. Zodpovedala som všetky tri otázky a čudovala som sa, že ma vôbec neprerušuje. Na konci odpovede mi povedal, že on si spomenul, aká som bola aktívna na cvičeniach a preto sa rozhodne akú mi dá celkovú známku za obe odpovede a váhal či mi dá aj hviezdiku alebo nie J. To len tak vtipne

poznamenal, jasné, že do indexu sa hviezdičky nepíšu. Ohodnotil ma najlepšie ako mohol. Poďakovala som mu, potriasla rukou a natešená odišla.

Keď som si v klúde uvedomila, čo sa stalo bola som šťastná. Ide o to, že ja som počas semestra na cvičeniach, ktoré sme s ním mali skoro vôbec aktívna nebola. A vôbec som sa sama od seba nezapájala, lebo jeho prednášky mi prišli veľmi nudné, ale jediný raz som sa trochu viac zapájala, lebo téma, ktorú sme vtedy brali, ma zaujala. Myslím si, že nešlo o to, že som bola ten jedenkrát aktívna, lebo tí dvaja študenti, čo odpovedali predou mnou, boli aktívni skoro na všetkých jeho prednáškach. Tu išlo o duchovný boj. Vtedy som si opäť ujasnila, že je jedno ako vyzerajú situácie, je jedno, čo sa okolo nás deje, ale nie je jedno koho do nich pustíme, lebo buď to bude Ježiš Kristus alebo to budú naše predstavy a obavy, ktorých sa rád chytá satan. Ja som vsadila na Ježiša a tým že som si toho zlého nevšímala, Pán mohol viac konať. Nekonal som vo vlastnej sile, ale pustila som Ježiša Krista do situácie. Všetky bremená som hodila na Pána a umŕtvila som v sebe emócie a pocity a všetko pozemské. Vtedy vstúpil do vecí Boh keďže ja som sa do nej nepchala a Duch Boží mohol ľahšie vplývať aj na tohto skúšajúceho a vybavil mu aj tak malú a zanedbateľnú vec z minulosti...

Odvtedy som nechodila na skúšky s tým cieľom, či ich spravím, či nespravím, ale chodila som na skúšky a neskôr štátnice s tým cieľom, že sa idem pozrieť, čo ide Pán Ježiš vymyslieť. :)

7 ::: Vždy čakať na Božiu odpoveď

Chcem sa s vami podeliť o ďalšie svedectvo, ktoré som zažila na mojej ceste s Pánom Ježišom...

Vopár zím dozadu ma začal obľetovať jeden chlapec, kresťan, ktorý neskôr tvrdil, že mňa mu ukázal Pán. Sem-tam sme si písali. Neskôr sme sa začali stretávať a po týždni mi doniesol snubný prsteň s tým, že mal zjavené, že budem jeho manželka. Zaskočilo ma to, stratila som reč a nevedela, čo mám urobiť. Bolo mi to na jednej strane vtipné a na druhej som cítila nepokoj. Bolo to presne v deň môjho vodného krstu, o ktorom on nevedel. A ani ja som nevedela, že je to útok, čo po krstoch často býva zvykom.

Stretávali sme sa, spolu sme chodili na skupinky a aj na evanjelizácie do spoločenstiev, modlievali sme sa, chválili Pána. On chodil do cirkvi s ohrádkou a ja zase viac do Ježišových spoločenstiev bez ohrádky. A to mu dosť vadilo. Začali vznikať nezhody, ktoré sa zintenzívnili potom, čo som mu vrátila prsteň.

Nepáčilo sa mu ani to, keď za mnou chodili ľudia, ktorí potrebovali modlitby a poradiť alebo mi volali a keďže to boli telefonáty aj na dlhšie, on sa akoby zlostil, že je to na úkor času, ktorý by som mala venovať jemu. Lenže ja nemôžem dať Božie veci na druhé miesto. Zdalo sa mi, že žiarli na to, že nie za ním tí ľudia chodia, ale za mnou. Akoby to bolo kto z koho. Akoby žiarlil, že ja – žena som “viac duchovná ako on”. Neskôr prestal chodiť so mnou na skupinky, kde som chodievala a začal dosť kritizovať moje obľúbené spoločenstvá bez ohrádky. Hľadal chyby a kritiku. Postavil sa aj proti vedúcemu mojej skupinky, na ktorú predtým chodil so mnou.

Raz mi po telefóne dal otázku. Povedal, že bude posledná, či mu na ňu odpoviem. Vravím mu, že ak mu tým pomôžem, tak samozrejme, že odpoviem. Povedal: „ Vyber si, buď prijímaš mňa ako kňaza rodiny a všetko s tým spojené alebo ďalej budeš navštevovať „tvoje skupinky a evanjelium a všetko s tým spojené““ Odpovedala som mu, že odpoveď pozná, že je to evanjelium Ježiša Krista a všetko s tým spojené. Preľakol sa a pýta sa ma, či som sa s ním rozišla. Vravím mu, že povedal, že mi dá poslednú otázku a táto bola už druhá, preto som mu už viac neodpovedala. Myslím si, že to bolo jasné. Keď zistil, že dosť prestrelil, a že jeho plán zlyhal, že sa chytil do vlastnej pasce, do ktorej ma chcel pod vplyvom vydierania a nátlaku chytiť preľakol sa. Hneď na to mi vyvolával a vypisoval, ale ja som cítila, že na to už reagovať nemám.

Bolo to ťažké, ale zvládla som to – nereagovala som. Striedali sa v ňom nálady hnevu, zúrivosti a urážok s náladami pokory, ospravedlňovačiek a prázdnych sľubov, ktoré si vybíjal cez sms správy. Striedanie nálad sa opakovalo-dva dni tak a dva dni naopak. Keďže som nereagovala na nič, začal atakovať moje kamarátky a sestry v Ježišovi a mojich blízkych ľudí. Bolo to dosť nepríjemné, keď človek, s ktorým zdieľate veci, skúsenosti a čas, začne bojovať proti vám a zneužívať veci a okolnosti. Presne ako vyjadruje

55 Žalm

1 Zbormajstrovi pri hre na strunovom nástroji. Dávidov poučný žalm.

2 Počúvaj, Bože, moju modlitbu, neskrývaj sa pred mojou úpenlivou prosbou!

3 Pozorne ma vypočuj a odpovedz mi! Som znepokojený a vzdychám

4 pre krik nepriateľa a útlak bezbožníka. Vháňajú ma do nešťastia a napádajú ma v hneve.

5 Srdce sa mi zvierá v hrudi, ovládli ma hrôzy smrti.

6 Strach a chvenie prišli na mňa. Premohla ma hrôza.

7 Povedal som si: Kiežby som mal krídla holubice! Odletel by som a býval inde.

8 Naozaj by som ďaleko zaletel a býval na púšti. — Selah —

9 Ponáhľal by som sa do bezpečia pred prudkým vetrom, pred víchricou.

10 Zmäť ich, Pane, jazyky im rozdeľ, lebo v meste vidím násilie a hádky.

11 Dňom i nocou ho obchádzajú po hradbách, uprostred neho je ničomnosť a utrpenie.

12 Skaza je v jeho strede. Z jeho ulíc nemizne útlak a klam.

13 Keby ma tupil nepriateľ, to by som zniesol. Keby sa nado mnou vypínal nenávisťník, pred ním by som sa skryl.

14 Si to však ty, človek ako ja, môj druh a dôverný priateľ,

15 s ktorým ma spájalo milé priateľstvo. Spolu sme chodievali v jasavom sprievode do Božieho domu.

16 Nech ich stihne smrť! Zaživa nech zostúpia do ríše mŕtvych, lebo v ich príbytkoch i v nich je plno zloby!

17 No ja budem volať k Bohu a Hospodin ma zachráni.

18 Večer, ráno i napoludnie vzdychám a nariekam. On počuje môj hlas.

19 Vyslobodí ma z boja, aby som mal pokoj, hoci sú mnohí proti mne.

20 Boh ma vypočuje. Ten, čo tróni od večnosti, ich pokorí, — Selah — lebo zmeniť sa nechcú a Boha sa neboja.

21 Zaháňa sa rukou na pokojných ľudí, znesväcuje svoju zmluvu,

22 jeho ústa sú sladšie než maslo, no bojovné srdce má. Nad olej jemnejšie sú jeho slová, sú to však vytasené meče.

23 Zlož svoje starosti na Hospodina, on sa o teba postará. Nikdy nedopustí, aby sa spravodlivý sklátil.

24 Ty ich však, Bože, vrhneš do jamy záhuby. Krvilační a podvodní ľudia sa nedožijú ani polovice svojich dní. No ja dúfam v teba.

Najväčšie útoky robil počas môjho štúdia a prípravy na moju prvú a pre mňa najťažšiu štátnicu, ktorú som mala. On to však netušil, že mám už aj bez toho ťažšie obdobie, ale satan to vedel. Tak samozrejme vystrájal. Aj mne dával myšlienky, aby som začala bojovať proti nemu a proti tým klamstvám a neprávosti, ale vravím si nie, Ježiš ma naučil u Matúša 5, 44 milovať nepriateľov a v liste Efežanom 6, 11-12, že nebojujeme proti telu a krvi ale proti moci zla a temnostiam tohto veku. Tak som sa za neho modlila, lebo som vedela, že ovocie jeho života svedčí o niečom inom. Vravím si: „ Otče, odpusť mu, lebo nevie, čo činí..“

Postupne som sa dozvedala informácie ako chodí pravidelne do cirkvi, ako v nej má rôzne aktivity, ako ho všetci chápu a podporujú v tom, že urobil správny krok. Keď som stretla jeho kamarátov, ktorí boli predtým aj moji kamaráti, pozerali sa na mňa kvôli tomu krivo. A pritom vôbec netušili, že je to trošku inak ako im povedal. Mysleli si, že tú tému má uzavretú. Netušili však, že mi stále vypisuje a útočí aj na mojich známych, že vytrháva verše z Biblie z kontextu, a snaží sa ma nimi vydierať a naprávať a smerovať ich proti mne. Nevedeli ani to, že sa v ňom striedajú obdobia nálad pokory a zlosti. Pred nimi bol hrdina, že ukončil taký vzťah. Trvalo to permanentne asi tri mesiace. Bolo vidieť, že trpí pochopiteľne, veď “rohatý” ho mal riadne v hrsti. Pravidelne som sa spolu so skupinkáčmi za neho modlila. Nechcela som to ľudsky riešiť nejakým obhajovaním sa pred ľuďmi. Načo by to bolo dobré, veď Pán má posledné slovo On je môj Obhájca. Podľa Biblie viem, že pravda vyjde najavo, pretože všetko skryté bude odhalené.

Vždy je na nás ako sa rozhodneme a podľa toho prichádzajú následky. Tento chalan okrem útokov na moju osobu začal veľmi útočiť na niektorých kresťanských vodcov, pastorov a vyšších predstavených cirkvi hlavne tých, ktorých som mala rada, ktorí mi v minulosti svojou kázňou alebo modlitebnou podporou pomohli. Asi najväčšie útoky smeroval na Božieho služobníka, vedúceho našej skupinky, Stana. Tiež klamal a manipuloval pastorov a cirkevné autority proti tomuto nášmu vedúcemu skupinky, ktorý nesie ovocie Ježiša Krista. Bola som prekvapená ako mu to mnohí pastori a kresťanskí vodcovia uverili a pritom tohto človeka, Stana, mnohí z nich vôbec ani nepoznajú. Ešte viac ma prekvapilo to, že mnohí z týchto "autorít" posúvali nepravdivú informáciu bez overenia ďalej. Nechcem súdiť ani domýšľať, ale myslím si, že týmto činom sa tento chalan postavil proti Bohu. A podľa toho prišli následky do jeho života. Prišiel neúspech, choroba, finančné problémy. Netrvalo dlho a opadol do sveta a začal žiť po starom. Kult tela, alkohol, cigarety, ženy..

Myslím si, že aj jeho kamarátov táto skutočnosť dosť zasiahla. Nie len ich, ale aj ľudí, ktorých do toho v svoj prospech zatiahol.

Ale vďaka Bohu, že sa o svojich stará a obháji ich meno pred nepravosťou a krivdou. A presne tak sa stalo. Niektorí ľudia, čo mu v slepej nádeji uverili, sa mi potom ospravedlnili. Mnohí odvahu nenabrali, ale mne to nevadí. Ja si na to nepotrpím, ani si nepotrebujem nič dokazovať. Je to rast a poriadna skúsenosť do života.

Teraz na 100% viem, že sa treba hneď od začiatku pýtať Pána Ježiša na modlitbe na veci a na rozhodnutia, ktoré v živote chceme alebo nechceme urobiť. Opýtať sa na Jeho názor, a čakať, kým nám odpovie, aby sme sa vyhli nežiaducim následkom, ktoré sa potom môžu prejaviť. A ja som to vtedy neurobila. Alebo možno aj urobila, no nepočkala na odpoveď od Neho. A v tom žiadne kompromisy nie sú.

Veľa vecí sa vyjasnilo a napravilo, ale viete ako to chodí s klebetami a klamstvami. Je to ako vankúš naplnený perím, ktorý keď rozstrihneme a vysypeme z balkóna, vietor pierka roznesie, kade-tade častokrát ani netušíme kam. A ono je to potom ťažké ich všetky pozbierať. A mnohokrát sa to ani nepodarí. Aj v tomto prípade veľa pierok zaletelo ďaleko do neznámych krajín.. A ľudia ich našli a tí, ktorí neboli vedení Duchom Božím, ich začali spracúvať a odfúkavať ďalej. Boli medzi nimi aj ľudia, od ktorých by som to nikdy nečakala. No ale chvála Bohu, že ja nie som sudca. :)

8 ::: Bohu nie je nič nemožné

Mám dobrú kamarátku, sestru v Ježišovi a zároveň bývalú spolužiačku, ktorá so mnou študovala na univerzite. Opakovala prvý ročník a tým pádom padla do môjho ročníka, čiže o rok nižšie. Preto musela na konci štúdia zaplatiť za posledný ročník celkom vysokú pálku, pretože štát už nefinancuje opakovanie ročníka. Žila len s mamou, ktorá veľmi vysoký plat nemá a preto ostala v dosť zlej finančnej situácii. Zisťovala si veci na škole, či by sa jej oplátilo podať odvolanie a tým znížiť požadovanú sumu, ktorú potrebovala uhradiť, ale všade jej povedali, že to nie je možné, lebo dôvody, ktoré udáva nie sú dosť postačujúce. Všetci jej radili, aby sa o to ani nepokúšala, lebo za históriu školy sa niečo také tak ľahko neodpustilo. Dokonca ani spolužiakovi, ktorý tiež opakoval ročník a musel uhradiť rovnakú sumu sa to

nepodarilo zmierniť. A bol pritom v študentskej komisii vedenia školy, kde mu často robili rôzne úľavy.

Táto moja kamoška poznala Pána Ježiša Krista a Jeho moc, preto vieru nestrácala. Modlili sme sa za to, aby Pán Ježiš viedol celú situáciu, pretože On vie najlepšie čo Jeho ovečky potrebujú. Odvolanie napriek všetkému odradzovaniu s nádejou, že jej zmiernia výšku sumy, poslala. Nepozerala a netrápila sa nad tým, čo hovoria ľudia. O pár týždňov jej prišiel list, v ktorom bolo napísané, že jej odpustili celú sumu. Skákali sme po izbe, slzy nám tiekli od radosti a chválili sme Pána Ježiša Krista za to, čo učinil.

Ježiš Kristus je spravodlivý darca, vidí pohnútky ľudí a má ich prečítaných. Pozná ich srdcia, Pán Ježiš sa o svojich stará.

9 ::: Štátnica

V poslednom ročníku na univerzite sme mali dokopy päť štátnic. Každý mesiac a pol jednu. Keď som mala štvrtú v poradí, začínala som mať toho už dosť. Bolo nás asi dvadsať študentov a keďže nás bolo veľa, tak sme sa delili na dve skupiny. Jednu skupinu skúšali z môjho pohľadu prísnejší docenti a profesori a druhú tí menej prísnejší. Niekde vo svojom vnútri som sa túžila dostať do tej komisie, kde boli menej prísnejší a viac zhovievavejší skúšajúci. Ale nediktovala som Bohu, čo má robiť. Vedela som, že On urobí to najlepšie. Ved' predsa som sa predtým na to všetko modlitebne pripravila.

Vyžrebovala som si papierik s číslom komisie, podľa ktorého som zistila, že ma budú skúšať tí prísnejší docenti a profesori. A moji spolužiaci, ktorí sa do nej dostali spolu so mnou boli vynikajúci študenti. Do tej druhej komisie sa dostali študenti, ktorí sa nie až tak radi učili. Na chvíľu mi prišli čudné myšlienky. Vravím si, že horšie sa mi už ani stať nemohlo, ale radšej si to nebudem všímať. Tak som zavolať kamoške, aby sa so mnou cez telefón pomodlila a trochu ma v Ježišovi povzbudila, aby som prišla na iné myšlienky. Povedala mi, aby som sa nepozerala na rozbúrené more a vietor, ktorý urobil satan, lebo by som sa v tom potom mohla začať topiť ako apoštol Peter, keď kráčať po mori.. Povedala mi, aby som sa neustále pozerala na Pána Ježiša a On ma vytiahne z akejkolvek situácie a ten problém s ním jednoducho prejdem aj keď sa zdá, že je nemožný alebo akokoľvek zložitý. Tak som si povedala, že áno, že idem s Ježišom kráčať po vode=po tejto mojej situácii. Ved' nakoniec je za tým možno iný význam. Dôležitejší a podstatnejší ako moje obavy z momentálnej štátnice. A satan ho možno trochu predvída a preto mi dáva takéto myšlienky, aby ma rozladil. Preto nejdem sa pozeráť na rozbúrené more, ale na Pána Ježiša Krista a On určite niečo lepšie vymyslí, má nejaký zámer.

Štátnica prebehla v poriadku. Urobili sme ju všetci a skúšajúca komisia nás všetkých ohodnotila najlepšie ako mohla. Na záverečnom vyhodnotení nás dokonca ešte pochválili a vyzdvihli, že sme boli za tento rok tá najlepšia skupina s najlepším ohodnotením. Uvedomila som si, že modlitby, ktoré sme Pánovi Ježišovi predkladali pred štátnicou pôsobili na celý priebeh štátnic – ako aj na ostatných študentov, tak aj na skúšajúcich. Takže preto zrejme ten „rohatý“ vystrájal, aby spochybnil Božie veci, lebo vedel, že sa na to modlitebne pripravujeme. No ale veci sa vyvíjali ďalej.

Okrem toho profesor, ktorý bol vedúci komisie, starší pán, nám po štátnej skúške dával cenné rady ako a čo robiť po škole. Zaujalo ma to a tak som po štátnici išla za ním. Dohodli sme si sedenie, ktoré bolo o dva dni na to. Vysvetlil mi veci, ktoré som chcela z profesionálneho hľadiska vedieť. Trvalo to asi dvadsať minút, ale sedela som u neho päť hodín, pretože sme sa začali rozprávať o Pánovi Ježišovi Kristovi. Hovorila som mu kopu svedectiev a skúseností, ktoré s Pánom Ježišom mám. Zaujalo ho to, bol nadšený a prijal Pána. Prešla odvtedy už nejaká doba, ale sme v kontakte, sem-tam si zavoláme a prehodíme pár slov. Vždy, keď tam mám cestu, ho idem navštíviť, porozprávať mu nové skúsenosti s Pánom Ježišom a on sa tomu vždy rád teší.

Na tejto skúsenosti, na tomto svedectve ma Pán naučil, že nie je vždy dôležitý náš krátkodobý uhol pohľadu, pretože za tým sa môže skrývať čosi iné, čo nás z dlhodobého pohľadu posunie oveľa ďalej a bude tešiť oveľa viac. Beriem to, že táto štátnica a všetko čo s ňou súviselo bola len zámienka k vykonaniu Božej vôle. Hlavne zaslať tomuto človeku...

10 ::: Z KE do BB

V poslednom ročníku na vysokej škole som v zime začala uvažovať, kde zakotviť, kde si hľadať prácu, kde sa usadiť. Študovala som v Košiciach, kde som si zvykla a páčilo sa mi tam, preto som uvažovala, že ostanem tam. Ja a nie Pán. Vyskytli sa mi dve lákavé, aj finančne zaujímavé pracovné ponuky priamo v Košiciach – v meste, ktoré som si tak obľúbila. Bývala som s kamarátkami v podnájme v tichej lokalite blízko centra mesta v rodinnom dome s veľkým pozemkom. Bývalo sa nám veľmi dobre. Boli sme dobrá partia, všade sme mali blízko, domov som často nechodila, lebo som popri škole brigádovala a zdalo sa mi to komplikované chodiť hore-dole. Začala som sa modliť, aby mi Pán ukázal, kde ma chce mať. Vedela som, že na to aby, som rozpoznala Jeho vôľu musím najprv umŕtviť svoje túžby a predstavy a byť v tom neutrálna a nie Mu diktovať, čo má robiť. Pretože ten “rohatý”=satan rád útočí cez emócie, túžby a žiadosti a potom nám zvykne prihodiť aj to, čo nie je od Boha.

Na modlitbe mi začalo vychádzať, aby som sa vrátila späť do Banskej Bystrice a orientovala sa s prácou na stredné Slovensko. Nechcelo sa mi tomu uveriť a tak som poprosila skupinkáčov-modlitebníkov, aby sa tiež za to modlili. Ale stále vychádzalo, aby som šla domov do BB. Bol to pre mňa tak trošku šok a riadna facka, ale Bohu verím viac ako sebe, pretože viem, že je dobrý Pastier a nevedie svoje ovečky tam, kde by ich Jeho milosť nechránila. Niekedy ich prevedie aj cez úžinu alebo potôčik, ale chráni ich tam, aj keď oni sa možno trochu zamočia, ale nič sa im nestane. Je to krok viery. Urobí to len preto, že vie, že za tým potokom alebo tou úžinou je zaslúbená zem. Izraelci, keď vyšli z Egypta, išli do Kanaánu - zaslúbenej zeme 40 rokov a pritom cesta tam trvala 40 dní. Šli tam 40 rokov, lebo reptali proti Bohu. Napriek tomu, čo Boh všetko pre nich urobil, napriek zázraku, ktoré im cestou učinil. Či už samotné vyvedenie z otroctva – z Egypta, roztvorenie mora, manna, ktorá na púšti padala, voda zo skaly a omnoho viac, no Izraelci stále reptali. Akoby im nestačili divy a zázraky, ktoré Boh pre nich robil.

Poznám Bibliu a viem, že funguje, takisto viem, čo Pán pre mňa urobil, preto som nechcela dopadnúť ako Izraelci a rozhodla som sa, že poslúchnem toto Božie odporúčanie – Boží plán pre môj život, mala som v tom pokoj. Začala som si hľadať prácu na strednom Slovensku.

Predstava, sťahovať všetky veci za tie roky nazhromaždené a bývať v malej izbičke v paneláku v meste, v ktorom som poriadne nebola šesť rokov bola taká zvláštna, ale nestrácala som nádej. V júni som sa presťahovala, ale prácu som nenašla a tak som sa musela prihlásiť na úrad práce. Začali útoky a výsmech zo strany blízkych ľudí, ktorí začali na mňa dorážať, prečo som sa vrátila z Košíc, keď som tam mala možnosť nastúpiť do dobrej roboty a nie tu skončiť na úrade práce. Odpovedala som im, že mi to vyšlo na modlitbe a keď ma tak Pán vedie, On vie prečo a má s tým svoj zámer. Smiali sa mi a odsudzovali to. Prišlo mi to trochu ľúto, ale neodradilo ma to. Vravím si: „Pane, ja viem, že výsmech prestane pretože ty zošleš dážď a aj keď ho ešte nevidím, ďalej budem pripravovať pôdu. A keď príde dážď, porastie aj úroda a kopa ovocia. Preto ťa chválím a vyvyšujem Tvoje sväté a mocné meno, drahý Ježiš Kristus a budem to robiť, či už sa mi dariť bude alebo nebude.“

Netrvalo dlho a za mesiac a pol som predivným Božím spôsobom, ktorý by človek nevymyslel, ani keby chcel, dostala možnosť pracovať na ranči neďaleko BB v nádhernom prostredí, v tichej prekrásnej lokalite, v čistej prírode na lazoch pri zvieratkách v mojej profesii. Podmienky, ktoré mi šéf navrhol boli nad očakávania. Všetko zapadlo a vyhovovalo. Najviac sa mi na tom páčilo to, že moje hobby sa mi stalo prácou. Hobby spojené s profesiou vybraté Pánom Ježišom - najlepšie čo môže byť.

11 ::: Požehnanie na ranči

V mojej novej Pánom Ježišom požehnanej práci som sa zoznámila s tromi kolegami, medzi ktorými bol aj zamestnanec, na ktorého som počula z každej strany dosť veľa negatívnych vecí kvôli alkoholu, ktorému holdoval. Keďže viem, že slnko svieti na dobrých aj na zlých, aj Božia milosť padá na dobrých aj na zlých, nevšímala som si to. Viem, že démona alkoholizmu nie je pre Ježiša problém odstrániť.

Môj šikovný, múdry a úspešný šéf je dobrý človek a často mi o tomto kolegovi rozprával. Spomínal mnohé negatívne situácie, ktoré v priebehu piatich rokov fungovania ranča nastali kvôli alkoholu. Vždy, keď o tom hovoril, ho to mierne nahnevalo. Spomienka na tie škody, ktoré vznikli, na tie starosti a následky... Ale srdce mu nedovolilo ho vyhodiť, hoci mal na to právo. Trápil sa, bolo mi ho ľúto. Hovoril, že už skúšal všetko. Aj po dobrom, aj po zlom, no nič nefunguje. Povedala som mu, že pre Ježiša Krista toto nie je problém vyriešiť, preto sa budeme modliť a potom už iba chváliť Ježiša za to, čo urobí. A On určite urobí. Môj šéf súhlasil. Obvolala som skupinkáčov a vytvorili sme modlitebný múr za tohto môjho kolegu. Možno mesiac sme sa modlili a potom Pán pripravil situácie a prišla vhodná doba zasiať evanjelium Ježiša Krista. Išlo to ľahko, úplne prirodzeným spôsobom, krok po kroku, a kolega sa obrátil. Prijal Pána Ježiša Krista do svojho srdca a jeho život sa od základov zmenil. Vravím si: „Tak teraz majú v nebi párty“. Asi po týždni mi volal šéf a druhý kolega, že čo som to s tým predtým vždy v alkohole naliatym kolegom urobila, že je daky iný, zmenený, prácu si robí dobre, vzťahy si dáva s ľuďmi dokopy, prestal nadávať, hádať sa, vyrývať. Vravím: „Ja som s ním nič neurobila, to Pán Ježiš Kristus“.

Odvtedy mávame na ranči po večeroch skupinky, kde sa modlíme, čítame si z Biblie, rozoberáme svedectvá, chválime Pána Ježiša. Niektorí ľudia ešte krútia hlavou, lebo nechápu, ako je to možné, čo je za tým, že takáto zmena, ďalší zase skúmajú a idú za Ježišom. Dokonca aj môjho obráteného kolegu kamaráti, s ktorými bol predtým v partii teraz

obdivujú a dávajú za príklad. Iní sa zase smejú, ale v každom prípade majú zasiať. Modlíme sa aj za nich, pretože toto určite nie je náhoda.

Ako to na dedinách chodí, toto veľké svedectvo sa rýchlo rozprchlo po celej obci a okolí. A ľudia k nám často chodievajú a spytujú sa, ako sa to stalo a my im môžeme svedčiť o Pánovi Ježišovi Kristovi. Verím, že sa naša skupinka postupne rozrastie a stratené ovečky sa vrátia do Pánovho košara.

Práca ide ľahšie, medziľudské vzťahy sa v Ježišovi upravili, aj s ostatnými kolegami je šéf spokojný a vždy sa rád vracia na tento ranč. Keďže býva mimo ranča a chodí naň len po víkendoch, chcel od jari zamestnať nového človeka, ktorý by ten ranč zodpovedne strážil a býval by v šéfovom komplexe v novom 2 izbovom bytíku priamo na ranči, lebo na tohto kolegu, ktorý síce býva hneď vedľa ranča sa kvôli alkoholu predtým spoľahnúť nemohol. No teraz je to už iné. Šéf hneď po dokončení svojho komplexu odovzdal kľúče od tohto bytíku tomuto Ježišovmu učeníkovi, ktorý už žije s Pánom Ježišom Kristom. V kotolni, ktorú tento môj kolega spravuje, visia verše z Biblie. On to nazýva bezpečnostné predpisy alebo zákonník práce, ktorého, keď sa budeme držať, všetko bude fungovať najlepšie ako sa len dá.

Prosím všetkých, čo si prečítajú toto svedectvo o modlitby za službu na našom ranči, aby Pán Ježiš Kristus viedol naše kroky a Jeho dielo sa tak stále mocne rozrastalo.

25.3.2013 10:44